ΕΣΤΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩι 1876
Βραβευθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις Συλλόγου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν, ἀξιωθὲν ἀργυροῦ μεταλλίου ἐν τῇ Ἐκθέσει τῆς Δ' Ὀδημιτιάδος καὶ χαλκοῦ ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τοῦ 1889

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδελφές, ποίημα ἐκ τῶν τοῦ Τέννυσον, μετάφρασις *Δ. Ἠλιακοπούλου.*
Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ *Γρ. Ξ.*
Ἡ σαφήνεια καὶ ἡ ἀσάφεια ἐν τῇ ποιήσει, ὑπὸ *Κωστῆ Παλαμᾶ.*
Ὁ ἰατρὸς Κοτταρᾶς, διήγημα ὑπὸ *Δ. Γρ. Καμπούρογλου.*
Ὄνειρον καὶ ζωή, διήγημα Μαυρικίου Γιοκαΐ, μετ' εἰκόνων, μετάφρ. *Ν. Ἐπ.*
Ἕνα τραγοῦδι τοῦ Δροσίνη, ὑπὸ *Α. Ε.*
Χρονικά. — Προκήρυξις Διαγωνισμοῦ πρὸς συγγραφὴν διηγήματος.
Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις.
Ἡ Ἀλληλογραφία μας.
Στὴ Βρύση (εἰκών).

Εἰς τὸ προσεχές: Κόρκυρα, ποίημα Γερασίμου Μαρκορᾶ. — Λόγια τῆς πλώρης: Κακοσημαδιά, διήγημα ὑπὸ Ἀνδρέα Καρκαβίτσα. — Ἰαπετικοὶ Λαοί, ὑπὸ Γ. Ν. Χατζιδάκι, κτλ. κτλ.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν»: Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, *διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» Ἀθήνας.*

χαριστημέναι ἀπὸ τοὺς στίχους τῶν «Σταλακτικῶν» ἤρχισαν νὰ μὴν *πολυκαταλαβαίνουν* τί τάχα θέλει νὰ εἰπῇ μὲ τὰ «Εἰδύλλια». Τὰ «Ἀμάραντα» ἔτι μᾶλλον ἀπεγοήτευσαν τοὺς θαυμαστὰς τῶν «Ἱστῶν Ἀράχνης»· ὡς πρὸς δὲ τὴν προσφάτως δημοσιευθεῖσαν «Μηλιάν», τῆς ὁποίας τὸ θέλγητρον, παρὰ τὴν ἐν γνωριμωτάτῃ γλώσσῃ ἀκριβεστάτην διατύπωσιν, ἔγκειται ἀκριβῶς εἰς τὸ μυστηριῶδες καὶ τὸ ἀσαφές, ἠκούσαμεν ἀναγνωστρίας πάλιν, αἵτινες ροφοῦν ὡς σερμπέτι ἄλλους αἰσθηματικοὺς στίχους τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ, νὰ ὁμολογοῦν εἰλικρινῶς ὅτι δὲν ἐκατάλαβαν τίποτε . . .

Ἡ ποίησις εἶνε ἡ ἔκφρασις τῆς ἐκ τῶν ὑψηλοτάτων καὶ τῶν βαθυτάτων ἰδεῶν συγκινήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ποίησις δὲν ἀπευθύνεται κυρίως οὔτε πρὸς τοὺς πολλοὺς οὔτε πρὸς τοὺς ὀλίγους, ἀλλὰ μόνον πρὸς τοὺς ὁπωσδήποτε ἁρμοδίως παρασκευασμένους διὰ νὰ τὴν ἐννοήσουν. Οὗτοι ἄλλοτε εἶνε περισσότεροι, ἄλλοτε ὀλιγώτεροι, συμφώνως πρὸς τὰς ἐκφραζομένας ἰδέας καὶ τὸν βαθμὸν τοῦ πολιτισμοῦ των. Οἱ δογματίζοντες ὅτι ἡ ποίησις πρέπει νὰ εὐχαριστῇ ὅλον τὸν κόσμον, εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ λέγουν ὅτι ἡ ποίησις δὲν πρέπει νὰ ἐκφράζῃ παρὰ τὰς κοινοτάτας ἰδέας καὶ τὰ ταπεινότατα αἰσθήματα· διότι μόνον τοιαῦται ἰδέαι καὶ τοιαῦτα αἰσθήματα εἶνε καταληπτὰ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, ἀφοῦ τὸ ἐκλεκτὸν καὶ τὸ ὑψηλὸν τῶν ἐννοιῶν εἶνε ἀντιστρόφως ἀνάλογα πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ ἀντίληψιν αὐτῶν. Ἀλλ' ὑπάρχουν οἱ θαρρούντως δογματίζοντες ὅτι ἡ ποίησις δὲν πρέπει νὰ πραγματεύεται θέματα μὴ ἁπλᾶ καὶ μὴ ὑποκείμενα εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν πολλῶν. Εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ λέγουν ὅτι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα δὲν πρέπει νὰ συγκινῆται ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ καὶ τὰ μὴ τετριμμένα.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΚΟΤΤΑΡΑΣ

— Καὶ προγευματίζετε πάντοτε ἔτσι ἀργά;

— Μά . . . μάλιστα. Εἶπε μασῶν βιαστικὰ ὁ ἐρωτηθείς.

— Περίεργο· πῶς δὲν φοβᾶστε νὰ κούσετε κάμμιὰ 'μέρα πῶς τὸ φαΐ τέλειωσε. Ἐγὼ μόνο σήμερα, ἐκτάκτως, προγευματίζω τόσον ἀργά.

— Ὁ ξενοδόχος, κύριε, κρατεῖ πάντα γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸ καλλίτερο κοττοποῦλι, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀκόμη πιὸ καλλίτερο, ἂν πουλήσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ 'μισό.

Εἶπε καὶ σχεδὸν ἐβούτηξε τὴν σουβλερὴ μύτη του μέσα 'στὸ πιᾶτό του, ἀνοίξας συγχρόνως τὸ τεράστιον στόμα του, ἐνῷ τὰ ὀρθογωνικὰ αὐτιά του ἐκινήθησαν ἐλαφρῶς, καὶ τὰ μικρὰ χωμένα καὶ λαμπερὰ 'μάτια του ἔρριψαν ἀκτῖνας μίσους καὶ ἀντιπαθείας πρὸς τὸν ὁμοτράπεζόν του.

Ἐκεῖνος δέ, ἐννοήσας τὰς διαθέσεις τοῦ ἰατροῦ, περιμένων τὴν παραγγελθεῖσαν ὀμελέταν καὶ μὴ ἔχων τί καλλίτερον νὰ κάμῃ, ἐπῆρε μίαν ἐφημερίδα καὶ ἐδιάβαζε.

— Κύτταξε! εἶπε τὸ ἕνα γκαρσόνι τοῦ ξενοδοχείου 'στὸ ἄλλο:

«Ἂν 'πάρῃς τοῦ ἑνὸς τὸ πρόσωπο καὶ τὸ βάλῃς ἀπάνω 's τοῦ ἄλλου, θὰ ταιριάξουν 'σὰν τὸ καλοῦπι μὲ τὸ χύμα. Τοῦ ἑνὸς τὰ μοῦτρα βγαίνουν ἔξω καὶ τοῦ ἄλλου 'μπαίνουν μέσα».

— Ὁ ἕνας 'μοιάζει 'σὰν ἀλεποῦ καὶ ὁ ἄλλος σὰ βάτραχος· συνεπλήρωσε τὸ ἄλλο γκαρσόνι.

Καὶ πράγματι ὅλως ἀντιθέτως πρὸς τὸν κ. Κοτταρᾶν, ὁ κ. Πακακᾶς—ὅπως ὠνομάζετο ὁ ὁμοτράπεζός του—ἦτο παχύς, κοντός, κοιλαρᾶς, μὲ διπλὸ προγοῦλι, μὲ μύτη πατσουλή, μὲ φουσκωμένα μάγουλα καὶ μὲ ὁλοστρόγγυλα καὶ πεταχτὰ 'μάτια.

Ὁ κ. Κοτταρᾶς ἔφαγε τὸ κοττοποῦλί του καὶ ἐτράβηξε ἕνα ποτῆρι μαῦρο κρασί, ὁ δὲ κ. Πακακᾶς ἐρρίχτηκε 's τὴν ὀμελέτα του, ἀφοῦ ἤπιε πρῶτα ἕνα γεμᾶτο ποτῆρι νερό, καὶ 'στὸ τέλος ἄλλα δύο, κι' αὐτὰ γεμᾶτα. Τὸ μέτωπό του ἱδρωσε τότε 'σὰν Αἰγινήτικο κανάτι πρωτογέμιστο.

Ὁ κ. Κοτταρᾶς τὸν ἐκύτταξε καὶ χαμογέλασε, ἐννοήσας δὲ τοῦτο ὁ κ. Πακακᾶς ἐζήτησε μίαν φιάλην μαῦρο κρασί, τὴν ἤπιε ὅλη μονορροῦφι 'στὸ πεῖσμά του, καὶ κατακοκκίνησε 'σὰν ἀστακός.

Ὁ κ. Κοτταρᾶς ἐσηκώθη, ἐπλήρωσε καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ, μὲ μεγάλα βήματα, ἴσιος καὶ τεντωμένος. Ὕστερ' ἀπὸ 'λίγο ἔφυγε κατρακυλῶντας καὶ ὁ κ. Πακακᾶς.

*

Μιὰ γρηὰ κτυπᾷ δυνατὰ μιὰ πόρτα· ἡ πόρτ' ἀνοίγει· ἕνας ὑπηρέτης παρουσιάζεται· ἡ γρηὰ φωνάζει:

— Γρήγορα νἄρθῃ ὁ γιατρός, γιατί ἕνας κύριος ἔπεσε 'μπρὸς 'στὴν πόρτα μου. Τὸν 'λυπήθηκα καὶ τὸν ἔμπασα μὲς 'στὸ σπίτι μου, μὰ φοβᾶμαι μὴν πεθάνῃ.

— Ποιὸς πλερώνει; . . . Ἐφώναξε μέσ' ἀπ' τὸ γραφεῖό του ὁ ἰατρὸς πρὸς τὸν ὑπηρέτην του.

— Ποιὸς πληρώνει; . . . Ἐπανέλαβεν ὁ ὑπηρέτης πρὸς τὴν γρηά.

— Ποιὸς πληρώνει!!.. Εἶπεν ἡ γρηὰ μὲ ἀγανάκτησιν. «Ὁ Θεός! Ἐμένα ποιὸς μὲ πληρώνει, ποῦ ἔβαλα τέτοιον μπελᾶ 'στὸ κεφάλι μου;!...»

— Τοῦ Θεοῦ τὶς συχνάτσαις δὲν τὶς ἐξαργυρώνει ἡ Τράπεζα. Εἶπεν ὁ ἰατρὸς πρὸς τὸν ὑπηρέτην του, ὅστις τὸ ἐπανέλαβεν εἰς τὴν γρηά.

—Ἂς ἔρθῃ ὁ γιατρὸς καὶ κάτι θὰ οἰκονομήσω. Χρήματα δὲν ἔχω, ἀλλά . . .

— Κοττοπούλια ἔχεις;!... Ἐφώναξε βροντωδῶς ὁ ἰατρός.

—Ἔχω, ἀφέντη μου, ἔχω.

— Στάσου λοιπὸν κ' ἔρχομαι.

Ἐμπρὸς πηγαίνει ἡ γρηά, 'πίσω ὁ ἰατρὸς καὶ παρὰ 'πίσω ὁ ὑπηρέτης του, τὸν ὁποῖον διέταξεν ὁ ἰατρὸς νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

. . . . . .

— Κοπιᾶστε μέσα, ἐξοχώτατε!...

Ἀλλ' ὁ ἰατρὸς στέκει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς γρηᾶς καὶ κάτι λέγει εἰς τὸ ὑπηρέτην του· ὁ ὑπηρέτης τὸ 'ξαναλέγει τῆς γρηᾶς, ἡ γρηὰ πάλιν τῆς κόρης της, ποῦ ἔτρεξε νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ, καὶ ἡ κόρη φεύγει τρεχάτη.

Κρά-κρά-κρά. Ἀκούσθηκαν ἡ φωναὶς τῶν δύο κοτοπουλιῶν, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν στιγμὴ ἡ κόρη ἔφερε καὶ τὰ ἔδωσε τῆς μητέρας της καὶ αὐτὴ 'στὸν ὑπηρέτη τοῦ ἰατροῦ.

Καὶ ὁ ἰατρός:

— Πήγαινέ τα γρήγορα εἰς τὸν Μιχάλη τὸν ξενοδόχο, καὶ 'πές του «ὁ ἰατρὸς κ. Κοτταρᾶς τὰ στέλνει νὰ τοῦ τὰ μαγερέψῃς γι' ἀπόψε».

Ὁ ὑπηρέτης ἀπῆλθεν· ὁ ἰατρὸς εἰσῆλθεν.

*

Κατάχαμα καὶ καταμεσῆς 'στὴ μικρὴ κάμαρα τῆς γρηᾶς ἦτον πεσμένος προύμυτα ἕνας ὄγκος ἀνθρωπινοῦ σώματος· τὰ 'μάτια ἦσαν ὀρθάνοιχτα καὶ τεντωμένα· ἀπὸ τὸ στόμα του ἔβγαινε ἀφρός, αἷμα καὶ μούγκρισμα. Ὁ ἰατρὸς ἐγονάτισ' ἀπάνω 's ἕνα μαξιλάρι, ποῦ τοῦ ἔβαλ' ἡ κόρη τῆς γρηᾶς, καὶ ἄκουσε τὴν καρδιὰ τοῦ ἀπόπληκτου. Ἐκεῖνος ἐγύρισε 'λίγο τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ ἔρριξε μιὰ 'ματιά, ποῦ δύσκολα 'μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ἐξη-